

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. M. A. D.,** zast. Mgr. Petrem Hradilem, advokátem, se sídlem Půdova 648/3, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí,** se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2020, č. j. 300791/2020-VO, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2021, č. j. 6 A 30/2020 – 44,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2021, č. j. 6 A 30/2020 – 44, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí vízového odboru Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 2. 2020, č. j. 300791/2020-VO, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení o žalobě celkem 15.342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení o kasační stížnosti celkem 9.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o nové posouzení důvodů neudělení víza podanou dne 15. 11. 2019 proti rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Káhiře ze dne 31. 10. 2019, č. CAIR201910160008. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žádost o udělení schengenského víza byla zamítnuta na

základě stanoviska Ředitelství služby cizinecké policie o tom, že je žalobce osobou, kterou jeden nebo více členských států považují za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016 – 23, dle kterého by rozhodnutí, jímž se nově posuzují důvody neudělení víza, mělo obsahovat dostatečně konkrétní právní i skutkové důvody, pro něž žalovaný rozhodl o opětovném neudělení víza. V rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 – 221, pak NSS konstatoval, že cizinci, který požádal o sdělení důvodů negativního rozhodnutí, musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza. Sdělení obsahující pouze údaj o tom, na základě kterého ustanovení zákona rozhodl správní orgán o neudělení víza, by popíralo smysl tohoto úkonu, kterým je řádné informování žadatele o skutečných důvodech neudělení víza. Žalovaný však těmto požadavkům nedostál, když v rozhodnutí pouze uvedl, že je žalobce považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví s odkazem na stanovisko Ředitelství služby cizinecké policie, aniž by například uvedl, kterými členskými státy je žalobce považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví, konkrétně za jakou z těchto hrozeb je považován, z konkrétně jakého důvodu a případně po jakou dobu má být za takovou hrozbu považován. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouze odkaz na ustanovení vízového kodexu, dle kterého byla žalobcova žádost o krátkodobé vízum zamítnuta, aniž by obsahovalo konkrétní skutkové důvody pro neudělení víza, tedy důvody, pro které je žalobce považován za hrozbu pro veřejný pořádek. Tím žalovaný znemožnil žalobci uvážit, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza, pročež je rozhodnutí žalovaného nezákonné a nepřezkoumatelné.

[3] Ustanovení § 171 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen "zákon o pobytu cizinců"), nezbavuje žalovaného povinnosti vyžádat si ve smyslu § 180e odst. 6 tohoto zákona od Ředitelství cizinecké policie stanovisko, které by obsahovalo konkrétní skutkové důvody, pro které je žalobce považován za hrozbu pro veřejný pořádek, a takové důvody sdělit žalobci v rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů pro neudělení krátkodobého víza, a zároveň nezbavuje Ředitelství cizinecké policie povinnosti takové stanovisko žalovanému poskytnout. Žalobce se sám aktivně pokoušel zjistit důvody, pro které je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví, žalovaný ani policejní prezidium však žalobci tyto důvody nesdělili. Správní orgány postupovaly v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů a dále i jejich povinnostmi stanovenými nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, § 5 a násl. zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, případně § 83 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, když žalobci nesdělili, jaké jeho osobní údaje zpracovávají. Žalobce tak nabyl dojmu, že není považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví, a že se nemohl bránit proti postupu orgánů České republiky, které jej za takovou hrozbu označily, a daný nedostatek odstranit.

[4] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že skutečnost, že v napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny konkrétní skutkové důvody, pro které je žalobce za předmětnou hrozbu považován, sice zasahuje do práv žalobce, nicméně s ohledem na účel takového postupu (tj. předcházení bezpečnostním a migračním rizikům) je tento zásah odůvodnitelný, a proto je § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců plně aplikovatelné na tuto věc. Jelikož jsou splněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení, tj. že rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza bylo vydáno na základě stanoviska policie, které obsahuje informace, že by žadatel mohl být považován za hrozbu, jsou tyto konkrétní důvody z přezkoumání soudem vyloučeny. To jednak znamená, že soud nemůže tyto důvody zjišťovat a přezkoumávat, a jednak, že nemůže žalovanému uložit, aby tyto do svého rozhodnutí zahrnul, neboť žalovaný je vázán závazným stanoviskem policie. Na udělení víza navíc není právní nárok, a tudíž je do jisté míry tato výluka ze soudního přezkumu odůvodnitelná. Předmětem soudního přezkumu tedy zůstává pouze postup, který vedl k vydání napadeného rozhodnutí. Ten soud shledal v souladu se zákonem, když žalobce v tomto směru ani neuplatnil žádné relevantní námitky.

[5] Žalobcem odkazované rozsudky byly vydány ještě před tím, než byl § 171 odst. 2 vložen do zákona o pobytu cizinců. Soudy tak vycházely z obecných východisek pro odůvodňování správních rozhodnutí a k tomuto ustanovení nemohly přihlížet. V daném případě bylo rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o krátkodobé vízum vydáno dle § 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu poté, co si žalovaný v souladu s § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko policie, která dne 8. 1. 2020 sdělila, že žadatel je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví. Toto stanovisko policie bylo pro žalovaného závazné a žalovaný nemohl postupovat jinak, než žádost žalobce zamítnout.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nereagoval na stěžovatelovy požadavky k poskytnutí informací ohledně důvodů, pro které stěžovatel představuje hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví. Žalovaný přitom ani neuvedl, zda a případně jaké z těchto informací podléhají ochraně dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, v důsledku čehož je není možné v rozhodnutí uvést. Ze spisu přitom vyplývá, že žalovaný ani nezkoumal, zda tyto informace podléhají ochraně dle zákona o ochraně utajovaných informací. Městský soud posoudil nesprávně právní otázku týkající se povinnosti žalovaného odůvodnit rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza a povinnosti soudu přezkoumat takové rozhodnutí. Povinnost rozhodnutí odůvodnit a informovat žadatele o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza je přímo stanovena v § 180e odst. 9 pobytového zákona, přičemž § 171 odst. 2 z tohoto pravidla nečiní výjimku. Nestanoví přitom, že by důvody, pro které by žadatel mohl být považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost nebo veřejný zdraví nesměly být v rozhodnutí uvedeny nebo že by správní orgán nebyl povinen rozhodnutí řádně odůvodnit. Nedá se tak dovodit, že by soud nemohl správnímu orgánu uložit, aby takové důvody do svého rozhodnutí zahrnul, jak uvedl městský soud v bodu 34. napadeného rozsudku. Uvedené důvody mohou být utajovanými informacemi ve smyslu zákona o ochraně utajovaných

informací. V takovém případě má správní orgán povinnost rozhodnutí odůvodnit alespoň tak, že uvede, že důvody podléhají ochraně dle uvedeného zákona, a případně v rozhodnutí uvést informace, které takové ochraně nepodléhají.

[7] Stěžovatel žalovaného žádal, aby v případě, že jeho žádosti nevyhoví, v rozhodnutí uvedl kterými členskými státy je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost a veřejné zdraví, konkrétně za jakou z těchto hrozeb je považován a z konkrétně jakého důvodu. Pouze na základě těchto informací by bylo možné dovodit, že je rozhodnutí řádně odůvodněno ve smyslu § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016 – 23, a rozsudkem NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 – 221. Nelze souhlasit s názorem městského soudu, že tyto rozsudky není možné na nyní posuzovanou věc použít, jelikož byly vydány ještě předtím, než byl § 171 odst. 2 vložen do zákona o pobytu cizinců. I Nejvyšší správní soud totiž v citovaném rozsudku počítal se situací, kdy některé právní či skutkové důvody neudělení víza nelze sdělit s ohledem na ochranu utajovaných informací. Pokud taková situace nastane, měl by být žadatel informován alespoň do té míry, jak jen to je možné při zachování ochrany utajovaných informací či povinnosti mlčenlivosti. Žalovaný se v rozporu s tímto požadavkem nijak nezabýval tím, zda existují informace o důvodech pro neudělení víza, které by stěžovateli v napadeném rozhodnutí mohl sdělit. Z rozsudku Soudní dvora EU (SDEU) ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19, *R.N.N.S. a K.A. proti Minister van Buitenlandse Zaken*, vyplývá, že orgány členských států, které přijímají konečné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza, musí rozhodnutí řádně odůvodnit a uvést v něm alespoň takové informace, jaké byly vyjmenovány v rozsudku NSS sp. zn. 5 Ans 5/2011.

[8] Na základě cit. rozsudku SDEU je nutno uzavřít, že soudy musí v řízení o přezkumu rozhodnutí o neudělení víza mimo jiné posuzovat, zda bylo rozhodnutí řádně odůvodněno a zda byl žadatel vůbec správně označen jako osoba, která je považována za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států. Ustanovení § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pak nutné vykládat restriktivně, a to tak, že se uvedená výjimka vztahuje pouze na materiální legalitu námitky proti udělení víza, kterou vznesl jiný členský stát. Nemůžou tak obstát závěry městského soudu, že soud nemůže zjišťovat a přezkoumávat důvody, pro které je stěžovatel považován za hrozbu, a že nemůže žalovanému uložit, aby tyto důvody do svého rozhodnutí zahrnul. Obdobně neobstojí závěr, že byl postup žalovaného v souladu se zákonem, jelikož právě absence řádného odůvodnění soulad se zákonem vylučuje. Ačkoli byl rozsudek SDEU vydán až po vydání napadeného rozhodnutí, i po podání žaloby v tomto řízení, je nutno postup žalovaného posoudit ve světle závěrů tohoto rozsudku. Soudní dvůr totiž v uvedeném rozsudku interpretuje právní úpravu, jež byla účinná v době vydání napadeného rozhodnutí, přičemž povinnost napadené rozhodnutí řádně odůvodnit vyplývala již ze samotného znění § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců a rozsudků správních soudů, na které stěžovatel odkazoval. Jelikož žalovaný nepostupoval v souladu s požadavky SDEU, je napadené rozhodnutí žalovaného nezákonné. Ani Ředitelství cizinecké policie a Policejní prezidium stěžovateli dosud důvody, pro které je považován za hrozbu, nesdělily, přičemž se proti postupu těchto orgánů stěžovatel bránil žalobami podanými u městského soudu. Stěžovatel však neví, zda tyto orgány vůbec tyto důvody znají, jelikož nelze ani vyloučit možnost, že stěžovatele za hrozbu neoznačila Česká republika, nýbrž jiný členský stát. Není tak jisté, zda se stěžovatel na uvedené

orgány neobracel zbytečně. Pokud by žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a uvedl, který členský stát stěžovatele považuje za hrozbu, a specifikoval orgán, u kterého může žadatel podat prostředek nápravy, bylo by možné takovým zbytečným krokům a souvisejícím nákladům předejít.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a dále uvedl, že na jeho závěrech nic nemění ani rozsudek SDEU ve věci *R.N.N.S. a K.A. proti Minister van Buitenlandse Zaken*, jelikož ten potvrzuje, že meritorní přezkum důvodů pro neudělení víza na základě čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu vi) vízového kodexu může být oddělen od přezkumu samotného. Přesně tuto logiku sleduje § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelem odkazované rozsudky nelze v posuzované věci použít, neboť byly vydány ještě předtím, než byl do zákona o pobytu cizinců zakotven § 171 odst. 2. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť ve věci byly dodrženy jak procesní záruky vyžadované právními předpisy, tak bylo ověřeno, že stěžovatel je správně označen jako osoba, na kterou se vztahuje dotyčná námitka. Žalovaný neměl po vydání stanoviska Ředitelství služby cizinecké policie jinou možnost, než žádost o nenárokové vízum zamítnout. Současně platí, že rozhodnutí u nenárokových žadatelů o vízum nemusí být nad rámec zamítacích důvodů odůvodněno. Část druhá a třetí správního řádu se na tento typ řízení nepoužije. Odůvodnění v případě zamítnutí žádosti o vízum a zamítnutí žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza splňuje zákonem stanovené náležitosti, neboť § 68 odst. 3 správního řádu se nepoužije. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 28. 4. 2021, č. j. 52 A 53/2020 – 70, nebo rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013 – 27.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda rozhodnutí žalovaného obsahuje řádné odůvodnění zamítnutí žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza dle § 180e zákona o pobytu cizinců. Konkrétně jde o otázku, zda žalovaný měl v napadeném rozhodnutí specifikovat důvody, pro které je stěžovatel považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví či mezinárodní vztahy ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a to včetně označení členského státu, pro který tuto hrozbu stěžovatel představuje.

[13] Podle § 180e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *cizinec je oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza.*

[14] Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody*

stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. (...) V rámci nového posuzování souladu důvodů neudělení krátkodobého víza je Ministerstvo zahraničních věcí povinno vyžádat si závazné stanovisko policie v případech, kdy důvodem jeho nevydání bylo nesouhlasné stanovisko policie; policie vydá stanovisko bezodkladně (podtržení doplněno).

[15] Podle § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *pokud rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza bylo vydáno na základě stanoviska policie, které obsahuje informace, že by žadatel mohl být považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost nebo veřejné zdraví podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo pro mezinárodní vztahy jednoho nebo více členských států, jsou tyto důvody z přezkoumání soudem vyloučeny.*

[16] Podle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu *aniž je dotčen čl. 25 odst. 1, žádost o udělení víza se zamítne, pokud žadatel je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 Schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odepření vstupu ze stejných důvodů.*

[17] Nejvyšší správní soud předně upozorňuje na pro nyní posuzovanou věc relevantní závěry rozsudku SDEU ze dne 24. 11. 2020 ve spojených věcech C-225/19 a C-226/19, *R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken*, dle kterého *„[č]lánek 32 odst. 2 a 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ze dne 26. června 2013, ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládán jednak v tom smyslu, že členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza na základě čl. 32 odst. 1 písm. a) bodu vi) nařízení č. 810/2009, ve znění nařízení č. 610/2013, z důvodu, že jiný členský stát vznesl námitku proti udělení víza, ukládá povinnost označit v tomto rozhodnutí členský stát, který tuto námitku vznesl, a uvést konkrétní důvod pro zamítnutí zakládající se na této námitce, spolu s případným opodstatněním důvodů uvedené námitky, jakož i orgán, u kterého může žadatel podat prostředek nápravy, který má k dispozici v tomto jiném členském státě, a jednak, že pokud je proti témuž rozhodnutí podáno odvolání na základě čl. 32 odst. 3 nařízení č. 810/2009, ve znění nařízení č. 610/2013, nemohou soudy členského státu, který toto rozhodnutí přijal, zkoumat materiální legalitu námitky proti udělení víza, kterou vznesl jiný členský stát“* (podtržení doplněno). V bodech 45-46 citovaného rozsudku SDEU dále vyslovil, že *„právo na účinný prostředek nápravy zakotvené v článku 47 Listiny vyžaduje, aby se žadatel, jehož žádost o udělení víza byla zamítnuta proto, že určitý členský stát vznesl námitku z některého z důvodů uvedených v čl. 32 odst. 1 písm. a) bodě vi) vízového kodexu, mohl dozvědět konkrétní důvod pro zamítnutí, na němž je toto rozhodnutí založeno, jakož i to, který členský stát námitku proti udělení tohoto dokumentu vznesl. Odůvodnění v šesté kolonce standardního formuláře je tedy sice předem definováno, jak vyplývá z bodu 39 tohoto rozsudku, avšak příslušný vnitrostátní orgán musí v případě použití důvodu pro zamítnutí žádosti uvedeného v čl. 32 odst. 1 písm. a) bodě vi) vízového kodexu v oddíle standardního formuláře nazvaném „Poznámky“ upřesnit totožnost členského státu nebo členských států, které vznesly námitku proti udělení víza, a uvést konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti, který se zakládá na této námitce, spolu s případným opodstatněním důvodů uvedené námitky“* (podtržení doplněno).

[18] Právě uvedené závěry přímo dopadají na nyní posuzovaný případ, kdy žalovaný zamítl žádost stěžovatele o nové posouzení důvodů neudělení víza z důvodu dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu. Podle závěrů SDEU přitom bylo povinností žalovaného v napadeném rozhodnutí specifikovat jednak, který z členských států Evropské unie považuje stěžovatele za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, či veřejné zdraví dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a dále uvést konkrétní důvod pro zamítnutí žádosti, tj. v čem konkrétně je spatřováno naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti dle citovaného ustanovení vízového kodexu. Žalovaný však těmto požadavkům nedostál, když v napadeném rozhodnutí neoznačil členský stát, který ve stěžovateli spatřuje hrozbu ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, a ani nespecifikoval důvody, pro které je stěžovatel za takovou hrozbu považován, přičemž tento postup s odkazem na § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců chybně „posvětil“ též městský soud. Nejvyšší správní soud na tomto místě upozorňuje, že z dikce § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by správní orgány nemusely zdůvodňovat zamítnutí žádosti o udělení víza v případech, kdy žadatel představuje hrozbu ve smyslu výše citovaného ustanovení vízového kodexu. Z tohoto ustanovení vyplývá toliko to, že správní soudy nemohou takové důvody, pro které je žadatel jiným členským státem EU považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnosti, veřejné zdraví nebo mezinárodní vztahy ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu, podrobit svému přezkumu, což ostatně potvrdil též SDEU ve věci *R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken.* Jakékoli ospravedlňování správních orgánů, či městského soudu, že s ohledem na § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže rozhodnutí o zamítnutí žádosti o nové posouzení neudělení víza obsahovat konkrétní důvody, pro které je stěžovatel považován za hrozbu dle výše citovaného ustanovení vízového kodexu, je tudíž nepřípadné.

[19] *Obiter dictum* kasační soud poznamenává, že právě vyslovené závěry v žádném případě neznamenají, že by žalovaný musel v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádět v plném rozsahu též informace podléhající režimu ochrany ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V tomto smyslu pak lze přisvědčit stěžovateli, že i v těchto případech by ovšem žadatel měl být informován alespoň do té míry, jak je to jen možné při zachování ochrany utajovaných informací či povinnosti mlčenlivosti (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011 – 221, č. 2544/2012 Sb. NSS).

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný, jakož i městský soud, pochybili, pokud dospěli k závěru, že s ohledem na § 171 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není nutné v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza dle § 180e zákona o pobytu cizinců uvést důvody, pro které je stěžovatel považován za hrozbu ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu. Z judikatury SDEU dopadající na nyní posuzovaný případ totiž jasně vyplývá, že správní orgány musí do odůvodnění svého rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza zahrnout jednak údaj ohledně členského státu, ve kterém je žadatel za hrozbu ve výše uvedeném smyslu považován, jakož i vysvětlení konkrétního důvodu, v čem je tato hrozba s ohledem na osobu stěžovatele spatřována. Těmto požadavkům přitom napadené rozhodnutí nevyhovuje, jak je vyloženo výše, přičemž tyto požadavky nerespektoval ani městský soud, ačkoli rozhodoval již v době, kdy byl rozsudek SDEU ve věci *R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken* vyhlášen. Na právě vyslovených závěrech nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že

žalovaný rozhodoval na základě stanoviska cizinecké policie. Existence závazného stanoviska sama o sobě totiž nemůže odůvodnit absenci uvedení konkrétních důvodů, pro které stěžovatel představuje hrozbu dle čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu.

[21] Na tom nemění nic ani argumentace žalovaného, který se dovolával výluky vyplývající z § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle nějž se na postup dle § 180e nepoužijí druhá a třetí část správního řádu, včetně § 68 předepisujícího náležitosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Na základě cit. rozsudku SDEU je třeba konformně s právem EU interpretovat § 180e odst. 9 zákona o pobytu cizinců, podle něhož [p]*říslušný orgán písemně informuje cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, prohlášení krátkodobého víza za neplatné anebo zrušení jeho platnosti nebo důvodů odepření vstupu na území ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení žádosti a o výsledku nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza nebo o výsledku nového posouzení důvodů v případě uvedeném v odstavci 6 větě první ve lhůtě do 60 dnů ode dne doručení žádosti*. Písemné informování cizince o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza dle právě citovaného ustanovení tak musí obsahovat náležitosti vyplývající z rozsudku SDEU ve věci *R. N. N. S., K. A. proti Minister van Buitenlandse Zaken.*

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a rozsudek městského soudu proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a městský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než toto rozhodnutí zrušit. Proto povaha věci umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 věty první a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[23] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i rozhodnutí žalovaného, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení.

[24] Důvodně vynaložené náklady žalobního řízení tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem. V řízení před městským soudem má žalobce právo na náhradu odměny za právní zastupování za tři úkony jeho právního zástupce - převzetí zastoupení, podání žaloby a podání repliky [§ 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], ve výši po 3.100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], tj. celkem 9.300 Kč. Žalobce má též právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tyto tři úkony ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů se tedy zvyšuje o částku odpovídající této

dani (21%). Za řízení před městským soudem má tedy žalobce právo na náhradu nákladů v částce celkem 15.342 Kč.

[25] V řízení před Nejvyšším správním soudem má žalobce právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a dále právo na náhradu odměny za jeden úkon jeho právního zástupce podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, tj. podání kasační stížnosti ve výši po 3.100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu] a dále právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Žalobce tak má nárok na náhradu odměny a náhradu hotových výdajů svého zástupce v částce celkem 3.400 Kč navýšenou o částku odpovídající DPH, tedy celkem 4.114 Kč. Za řízení před Nejvyšším správním soudem má tedy žalobce právo na náhradu nákladů v částce celkem 9.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu